

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 251.

Ellevte Session.

70de Møde.

Torsdagen den 22de Marts Kl. 1.

(Fortsat.)

S. M. Peterfen (fork.): Vi kunne altsaa ikke tage Hensyn til den Smøbekommen, som der skulde ligge i, at Landstinget har renonceret paa Drister, vi maae kun holde os til dets Afstemninger. Alligevel skulde jeg for mit Vedkommende gjerne gjøre dette Skridt, idet jeg troer, at det ikke er af nogen overordentlig stor Betydning, dersom der ikke idag af den høitærede Indenrigsminister var udtalt, at vi ved at vedtage det Forslag, som er stillet af Finantsudvalget, gaae Landstinget for nær; jeg kan ikke skjønne, at dette vilde være Tilfældet. Dersom den ærede Minister havde udtalt, at naar Folkethinget stemmer for Forslaget, saaledes som det er kommet fra Landstinget, saa laa deri en Smøbekommen mod Landstinget, saa skulde jeg maaskee have stemt derfor, men nu kan jeg paa ingen Maade gjøre det. Er der noget Medlem her i Thinget, som i de senere Aar ret alvorlig og indtrængende har opfordret Thinget til at holde paa dets Prærogativer, paa den Ret, som ligger i Grundlovens § 52, saa er det det høitærede Medlem for Maribo Amts Aede Valgfreds, (Monrad) og jeg skal bemærke, at jeg sætter lige saa stor Tillid og Tilltro til de Dyringer, der ere faldne fra Rigsdagsmanden for Maribo Amts Aede Valgfreds, som til dem, der falde fra en Minister. Dette høitærede Medlem har ofte og mange Gange foreholdt os Vigtigheden

af at varetage denne vor grundlovmæssige Ret, og jeg skal villig tilstaae, at jeg med Opmærksomhed har lyttet dertil og lagt det alvorlig paa Sind; men netop derfor kan jeg ikke nu ved at høre den høitærede Minister udtale Noget, der er vidt forskjelligt deraf, fravige den Overbeviisning, som jeg er kommet til.

Jeg troer, at vi ere i vor gode Ret, og fra det Dieblik, at vi her gaae hen og forandre en af os vedtagen Beslutning, forandre det, som Folkethingets Finantsudvalg har indstillet, efter at vi have hørt de Udtalelser fra den høitærede Ministers Side, som vi have hørt idag, nemlig at vi vilde gaae Landstinget for nær ved at gjøre det, fra dette Dieblik, siger jeg, troer jeg, at Enhver her i Thinget maa spørge sig selv alvorligt, hvad det er, han gjør, naar han stemmer overeensstemmende med begge de ærede Ministres Duffe.

Schjern: Jeg skal ikke tale om selve det Forslag, hvorefter de juridiske Embedsmænd skulle sættes paa fast Løn. Dengang den afgangne Justitsminister endnu stod i vor Midte, har jeg baade havt Vællighed til at bemærke, at det forekom mig, at det ikke var den retteste Maade at afgjøre dette Spørgsmaal igjennem Finantsloven, og tillige til dog at ytre min Sympathi for selve Sagen.

Men jeg vil tillade mig at føie en eneste Bemærkning til, hvad der er ytret af den ærede Kultusminister om, at det forekom ham, at Thinget dog i denne Henseende kunde tage noget Hensyn til Landstinget, da dette Thing